

temer més que res: en lloc de salvarlos, els podria arribar a fer caurer.

—¡Qué diu, senyor Llorens!... ¡Vosté té idees molt originals!

—Tant originals com vullgui: pro el fet es que ací a Granollers, com en altres poblacions també passa, una bona part dels *neutrals* en política, encar que no militin en cap partit polític, els hi agrada i disfruten de veurer i llegir com s'escombaten los partits oposats, i se'n diuen de fresques i de groixudes i es treuen los drapets al sol. Aixó es presta a comentaris a casa i en el café i ajuda a passar l'estona. Molts no son *toreros* ni *gladiadors*... polítics, pro els hi agrada, quisaplo, veurer els toros i les lluites polítiques de des los finestrals o palcos de la premsa local. I vostés sembla que resoltament no's volen prestar en aqueix sentit de ressenyar e informar de coses polítiques i lluites polítiques (quan hi siin) de la població.....

—¿Pro, vol dir vosté que una ferma *neutralitat* política, com la que ens hem proposat, agrada a ben pocs?

—Sí, senyor: aixís m'ho penso.

—¡Caratsus, si que doncs anem ben desencaiminats!.....

—Amb una paraula, i permetim resumir tot lo que he dit: jo crec que'l caràcter *massa* cultural, *massa* catòlic, *massa* impolític del seu periòdic els hi pot impedir fer nous subscriptors i potser restarne alguns dels que fins are l'han tingut.....

—¡Senyor Llorens; si vosté resulta profeta sí que anirem malament!.....

—¡Oh! i esperis: una altra cosa que la deuen tindre molt, pro molt en compte!

—Digui; expliquis.

—Tingui per advertit que aixís com per la simpatia i amiatat amb els redactors i col·laboradors n'hi han que s'hi suscriuen al periòdic, igualment per motius d'antipatia, envejetes, susceptibilitat de l'amor propi, etc., etc., amb els mateixos, poden tindre algunes baixes el dia de demà, i deuen estar previnguts per a qualsevol *sorda* campanya en contrari que'ls hi puguin fer. Jo de tot aixó ne tinc prou experiència periodística.

—¡Ja, ja vaig comprenent!... Aixís, per a complaure a la *majoria* del públic, ¿quin periòdic s'hauria d'escriurer?

—Ja l'hi diré amb franquesa: pro no s'ho prengui malament. S'hauria d'escriurer el següent periòdic: en sentit relligiós ben *neutral*, sap... ensense defensar ni propagar, combatre ni contradir idees i creences rel·ligioses catòliques (qualque noticia rel·ligiosa a la *Crónica* ja s'hi

podria posar): el periòdic, que's publicués, que fos també *recreatiu* i falaguer, principalment amb cuentos, historietes, quadrets (fossin generals, pro mellor locals) xispejans, intencionats, d'un cert regust *passional*, d'idilis d'amor, que fessin riurer i despertessin viu interès al jovent.... apassionat i enamoradís: el setmanari hauria també de tindre nutritiva *informació*... particularment en materia d'espectacles i divertissions de tota mena, com cines, balls, teatres, i ensense escrupuls pel caràcter de més i de menos moral dels meteixos conforme les exigencies de la moral catòlica: el periòdic, per últim, que's fiqués en política, pro ensense decantarse en favor d'uns u altres dels partits locals existents; vull dir, que amb *salero* i oportunitat, xisto i bon humor, mossegués are al un, are fiblés al altre dels partits polítics quan fos arribada l'hora del combat entre ells. Creguim que un periòdic d'aqueixa mena satisfaria les aspiracions de molts: jo li prometo que tindria vida i se sostindria a Granollers.....

—Senyor Llorens: vosté parla d'una manera que ens ve a dir amb bones paraules: o plegar, o be canviar d'orientació i de camí si volen agradar a la majoria que llegeix premsa.....

—No sii pessimista, ni es descoratgi ans d'hora: no han pas de fer ni una cosa, ni una altra. Lo según principalment fora fer traició i apostatar dels ideals i conviccions de vosté i els seus companys. Tot aixó que li acabo de referir amistosament es'pera que coneguim be el terreno que trepitjen; i, aixís, no's forjarán ilusions, ni tindrán desenganys, perque tot ja ho tindrán previst i sapigut.

—¡Gracies, senyor Llorens, de totes ses observacions i advertiments! Les tindrè per a sempre ben presents.

SERVIUS

LA ORACIÓN DEL NIÑO

(SCHMIDT)

Una pobre viuda, en cierta mañana, hablaba así a sus cinco pequeños hijos:

—¡Hijitos míos, hoy no puedo daros de comer! No tengo pan, ni harina, ni huevos; nada hay en casa. Rogad al buen Dios que nos ayude, pues es rico y poderoso y él mismo dice: Llamadme en vuestras necesidades y os las remediaré.

El mayor de los niños, Cristiano, con sus es-